

La guinda

No es pot dir que la invitació per part de la Fira del Llibre de Frankfurt a la cultura catalana no ha fet córrer això que se'n diu rius de tinta. Rius embravits i gairebé unànimement amenaçadors i com *despechados* sorgits de les plomes de membres destacats de l'*establishment* literari i cultural espanyol —sense distincions, en aquest cas, si no és en petits matisos, de diferències ideològiques—, i rius de corrents també braus i enfrontats en base a influències i dominacions nascudes de les de membres —així mateix destacats, faltaria menys— de l'*establishment* del ram català.

Hi faltava, però, la guinda, que, és clar, havia de ser valenciana i procedir, com no, de membres destacats del govern i de les institucions culturals que hi pertanyen. Un govern i unes institucions culturals que ni en aquest cas ni en cap altre cas han fet res per donar el més mínim suport a la literatura que fan centenars de ciutadans —i contri-

buenys— als quals representen i pels quals diuen, amb aqueix cinisme tan sense complexos que els caracteritza, treballar. I és que, en lloc de promocionar aquesta literatura i aquests escriptors, sembla com si l'únic interès que hi tinguen siga el d'atacar-la i fer-la desaparèixer al més aviat possible.

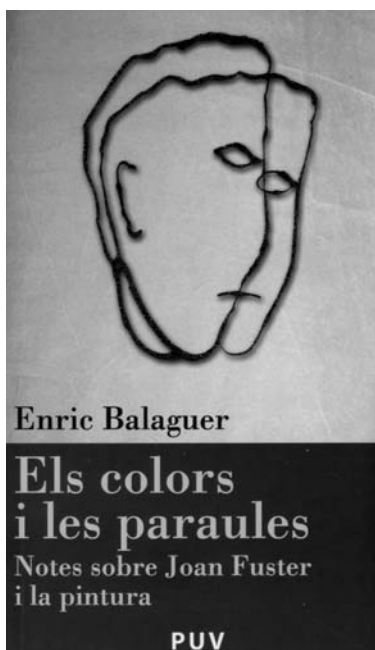
Perquè no una altra cosa significa la reacció —no per acostumada menys delirant i preocupant— de la nova consellera de Cultura, Trinitat Miró, i del sempitern president del Consell Valencià de Cultura, Santiago Grisolí, davant l'anunci de la representació a Frankfurt de l'adaptació teatral del *Tirant lo Blanch* que dirigirà Calixto Bieito.

Segons la consellera de Cultura, la iniciativa és «*una falta de respeto absoluta a las señas de identidad del pueblo valenciano*» i una «*apropiación de un emblema cultural valenciano*». Res de nou, per molt nova que siga la consellera. Però és que el senyor Grisolí, màxim representant ni més ni menys

que del Consell Valencià de Cultura, aqueixa canongia tan lucrativa per a alguns i a la qual tan poc cas fa el govern valencià si no és en aquests temes, hi veu «*una falta a la verdad*», ja que la novel·la cavalleresca de Joanot Martorell «*se escribió en valenciano antiguo y nadie puede mantener lo contrario*», tot i que, pel que sembla, refusà fer-hi més declaracions perquè «*hay cosas más importantes*».

Que una persona com el senyor Grisolí, científic i amb un càrrec de tanta rellevància i significació —tot i que siga en pura teoria—, s'atrevesca a dir aquestes barbaritats sense que li caiga la cara de vergonya indica la profunda bel·ligerància —i no sols desinterès— del govern valencià que ell representa envers la literatura que fem una part important dels escriptors valencians i envers la llengua amb què la fem.

Marc Granell

joan fuster
CÀTEDRA
UNIVERSITAT ID VALÈNCIA

Una contribució clara i plena de suggeriments per a conèixer millor un angle de l'obra fusteriana que molt sovint ha quedat relegat davant d'altres més coneguts i transitats pels lectors i pels crítics.

Altres edicions:

Joan Fuster, vicis de la lectura
Ferran Carbó (ed.)

Dialèctica de la ironia.
La crisi de la modernitat en l'assaig de Joan Fuster
Guillem Calaforra

Joan Fuster: relacions personals, relacions literàries
Vicent Simbor (ed.)